

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Ægtestand

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Ægtestand", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Ægtestand*, udg. af Vibeke Blaksteen, Daneklærerforeningen/Skov, cop. 1982, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem15-shoot-idm140012812877856/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Ægtestand

Kvidren at tale med hinanden om den afvigte Nats Oprør. En let Taage svævede over Engene, Blomsterne nede i Haven duftede stærkt efter Regnen. Sophie syntes at sympatisere med Naturen. Ligesom den, havde hendes Sjæl ogsaa overstaaet et Uvejr, og var nu ligeledes rolig. Hendes Kærlighed til Sardes var som bortblæst i Stormen, som nedsunket til Havets Bund med den Bog, der var bestemt til dens Sendebud. »Gud være lovet!« sagde hun ved sig selv: »Nu kan jeg atter se dig, mit skønne Havslunde, jeg var længe blind for din Herlighed; nu ser jeg dine Træer, dine Blomster, nu hører jeg Morgenklokken hist fra Kirketaarnet, og min Bøn hæver sig med dens Toner til Himlen, som har reddet mig af saa megen Fare. Hvor jeg er lykkelig! Nu kan jeg igen længes efter Lindal og glæde mig til hans Komme.«

Hun sad endnu i stille Nydelse af sin genvundne Sjælefred, da Lindal pludselig kom ind, og løb ud paa Balkonen til hende. Han knælede for hende, omslyngede hende med sine Arme, og kunde næppe tale. »O min Sophie!« raabte han endelig: »Jeg véd ait. Jeg takker dig! Jeg kunde ikke oppebie Dagen, for at ile til dig og kaste mig for dine Fødder. Kan du tilgive mig al min Uret, al min tilsyneladende Kulde? Ak! Himlen véd, jeg er straffet for den, thi i lang Tid har jeg tilbedt dig, uden at turde nærme mig til dig. Stød mig ikke fra dig! Fortryd ikke at have forenet dig med mig! Sørg ikke derover! Jeg véd nok, at jeg ikke er saa elskværdig som Sardes,

men jeg er ligesaa forelsket og langt mere gennemtrængt af Følelsen af dit høje Værd, end han eller nogen anden kan være.« — Sophie omfavnede sin Mand, vædede ham med sine Taarer, og søgte at berolige ham med de kærligste Ord. De betroede hinanden paa begge Sider alt hvad der var foregaaet, saavel i dem selv, som omkring dem. De udøste alle deres Tanker for hinanden, og gyste begge ved at erfare, i hvilket Haar Skæbnens Sværd havde hængt over deres Hoveder. »Min Sophie!« sagde Lindal: »Du har hævet mig til en Lyksalighed, jeg aldrig tilforn har kendt. Hvad skal jeg dog gøre, for at glæde og behage dig? Paa Vejen hertil tænkte jeg paa, at en lille Rejse maaske kunde adsprede og opmuntre dig. Lad os selv følge Caroline og hendes Børn til Hamborg, og tage vor lille Anton med, det forstaar sig; ellers véd jeg nok, du kan ikke være tilfreds.« — Sophie takkede ham, og fortalte det Løfte, hun havde gjort Caroline i Henseende til dennes Søn. Derpaa sagde hun: »Da du er saa god imod mig, saa har jeg endnu noget at bede dig om. Ferdinand er tungsindig, det tror jeg vist; han sørger sikkert over Annettes Tab. Tilbyd ham Penge til en Udenlandsrejse paa nogle Maaneder. Du har jo halvsvejs været ham i Faders Sted; af dig kan han modtage en saadan Tjeneste. Lad ham følge Sardes til England og Frankrig. Lad de to Venner rejse sammen! Og endnu et: Jeg véd din ædelmodige Hensigt med Klostergaarden, men jeg kommer til at hade og afsky dette skønne Sted, dersom jeg skal se det

med den Tanke, at jeg muligvis engang med bitre Taarer og sønderrevet Hjerte skal drage derind. Lad mig forsonne mig med det, ved at se vor Broder bebo det. Giv ham dette Gods i Forpagtning, som jeg engang bad dig om, og som du afslog mig, uden at jeg anede Grunden til din kærlige Vilje.« — »Ja min Sophie!« sagde Lindal: »som du vil, skal det være. Hvorledes skulde jeg kunne afslaa dig, hvad du begærer med saadanne Ord, med saadan en Stemme, og med saadanne Øjne?«

Solen stod op, og kastede smilende sine Straaler paa det lykkelige Par. Folkene i Huset lod sig se, og Lindal befalede sin Tjener at dække Kaffebordet for de aabne Balkondøre. »Kan du erindre, kære Sophie!« sagde han, »at netop her paa dette Sted sad vi sammen ved Kaffebordet, Morgenen efter vort Bryllup? Da var vi ogsaa lykkelige.« — »Ikke saa lykkelige som i Dag,« svarede Sophie: »Nej langt fra.« — »Du har Ret!« udbrød Lindal: »thi hin Morgen var det første, men denne det genvundne Paradis.«

Endnu samme Formiddag hentede man Caroline, og sendte Bud efter Ferdinand. De taknemmelige Søskende følte sig lettere til Mode, og Ferdinand overøste Sophie med Taksigelser, og tilstod, at hun havde gættet hans tavse Ønske.

Tilberedelserne til den hamborgske Rejse var snart gjort, og efter et Par Dages Forløb tiltraadte Familien den. Aftenen før Afrejsen red Lindal til Flintenborg, for at tage Afsked med Grev Adalbert. Med